

Տէ՛ր, մի՛ թողներ սեաւ ամպերու բանակներ,
 Ոչ ըռազմի աղաղակ.
 Թող արեգակն ազատ վարգէ լեռնէն վեր,
 Անցնի Լուսինն համարձակ.
 Երկինքն ըլլայ պարզ ու զով
 Աստղածով:

Թող չըպակտին արագիւններն հըրաթեւ
 Քիւերուն տակ հին ու չէն.
 Անցորդ ըլլայ և իրարու տան բարեւ.
 Շեմին վըրայ համբուրեն
 Պանդուխտի ձեռքն աղջիկներ
 Ոսկեհեր:

Օրհնելին թող Հայոց գիւղերն անհամար
 Ձուր ըլլայ միշտ լոյս հոսուն.
 Գայ սարերէն ոչխարներու հօտն արդար
 Գիւղի խաղաղ իրիկունն
 Երբուժը լի եղկ կաթով
 Ճերմակ ծով:

Դեռ պիտ' երգեմ իմ օրօրանն ոգորէ,
 Սուրբ անկողինն հայրական.
 Ինչպէս թողի յիշատակներս ի ծընէ.
 Եւ քերթուածի մը նըման
 Պիտի բաշխեմ սիրտըս հոն
 Իբրեւ ձօն:

Հ. ՎԱՀԱՆ ՅՈՂԱՎԱՆԵՍԵԱՆ
 17 Մարտ 1937, Փարիզ

ՍՈՒՐԲԻԿԻՆ

ԵՂՐՕՐՍ ԱՂԶԿԱՆ

Ինչո՞ւ են կարմիր մատներըդ, Սուրբիկ.
 Կակաշնէ՛ր արդեօք քաղցիր արտէն.
 Ձեմ ուզեր բուրմունք, չեմ ուզեր ծաղիկ,
 Բեր ինձ ոսկեհատ շալակ մը ցորեն:

Ինչո՞ւ են այտերդ շաղ ու շող վըճիտ,
 Եղեամբի՛դ արդեօք օծեցիր զանոնք:
 Ո՛չ, սիրելիս ո՛չ, չեմ ուզեր մարգրիտ,
 Բեր ինձ կուժ մ'ողկոյ՞դ սիրոյդ պէս ատոր:

Ինչո՞ւ են վարսերդ գիշերներու պէս,
 Մի՛ գուցէ զանոնք աստղով պըճնեցիր.
 Ձեմ ուզեր երկնի ցուքերն հըրակէզ,
 Բեր ինձ ճակատիդ քըրտինքն ոսկեծիր:

Ո՞վ կապեց կուրծքիդ մետաքսէ կերպաս,
 Եւ սուրբ կուսութիւնդ ամպեց շղարշով,
 Ձեմ ուզեր, Սուրբիկ, քըղանցք հեզանազ,
 Գոգնոցըդ լեցուր աշնան պըտուղով:

Ըսէ՛, մատներուդ ո՞վ դըրաւ ակունք,
 Ո՞վ կապեց թեւիդ զոյգ մ'ապարանջան.
 Ձեմ ուզեր արծաթ, զարդեր խուսափուկ,
 Ինձ դոյլ մը ջուր բեր մէջը լուսընկան:

Պարանոցիդ շուրջն այդ ի՞նչ սեւ սաթ է
 Որ կը ծիծաղի կախարդ նայուածքով.
 Ա՛հ, քոյր իմ այդ քեզ մահ կը գուշակէ,
 Բեր ինձ դաշտերէն հաւառք ու կորով:

Յորեն կապէ միշտ ճակտիդ լայնաբաց
 Եւ այնպէս դարձիր հըպարտ ու ժըպտուն.
 Քեզ չի վայելեր ծարիր կամ հիւսուած
 Եւ ոչ սեթեւեթ բանաստեղծութիւն:

Կ'ուզեմ որ հողին շունչը կենսաւէտ
 Մատներէդ հոսի կայերու ճամբան.
 Թումբերու մէջէն, ըստուերներու հետ
 Պար բըռնես աղջիկ, դաշտի ուրուական:

Ի՞նչ պիտ' երագես այս գիշեր, Սուրբիկ,
 Ո՞վ պիտի գայ խոնջ աչքերդ օծելու.
 Ձեմ ուզեր հեշտանք, երազ խաբուսիկ,
 Դուռն գընա՛ նորէն վաղն աշխատելու:

Հ. ՎԱՀԱՆ ՅՈՂԱՎԱՆԵՍԵԱՆ

Հայաստան, 5 Օգոստոս 1936

Ք Ե Ձ Ի

ԵՂՐՕՐՈՐԴԻՈՑՍ ՍԱՆԴՈՒԽՏԻՆ

Մեր հանդերուն մէջ ծաղկազարդ
 Դէմքըդ ծովին, կուրծքըդ հովին
 Ո՛ւր կը վազես՝ այդքան զըւարթ
 Պարերդի պէս, իմ թոռնուհին:

Մինչ մարմարեայ հասակիդ հետ
 Լուռ ըստուերներ կը թափառին,
 Քըղանցքիդ մէջ բուրումնաւէտ
 Խառնըւելով շողին ցօղին:

Քեզ կը սպասեն դաշտ և առու
 Որոնց դու գոյն և բոյր կու տաս,
 Վարդերուն հետ ամէն առտու
 Պըսակուելով յաւերժահարս:

Ինձ ալ պահէ այդ օրերէն
 Գոյնն անթառամ այտերուդ վառ,
 Որ քերթուածներս իմ համօրէն
 Բոցածըփին զերդ Վարդավառ:

Հիմա դէմքով քեզի ծանօթ,
 Եւ սիրելի և արեամբ մէկ,
 Թէ միշտ հեռուն մընամ կարօտ՝
 Յանգերն այս դուռն փըրցուր մէկ մէկ:

Իմ հեռուոր երազանքէն
 Դուռն աւելի չըքեղ փերի
 Ահա քեզ իմ սըրտիս ակէն
 Նարդոսական եղը բերի:

Շըպարուէ դուռն, աղուոր Սանդուխտ,
 Ինչպէս անգիւտ ծովու մարգրիտ
 Եւ ինձ զըրկէ քերթուածներուդ
 Հետն աչքերէդ շիթեր վըճիտ:

Քանի՞ արդեօք հազար բարտի
 Քեզ հետ ճըկուն հասակ առին,
 Եւ խոնարհած հիմա քեզի
 Սէրը կ'երգեն այս աշխարհին:

Հայաստան - Նորշեն 12 Սեպտ. 1936

Մինչ կը վազես դու խօլական
 Դաշտերու մէջ, սըրտերու մօտ,
 Երգ երգոցի ճերմակ շուշան,
 Առաւօտեան շաղին կարօտ:

Թէպէտ անհուն երկինքներ զիս
 Պիտի բաժնեն քեզմէ, Սանդուխտ,
 Բայց ամպեր կան որ, սիրելիս,
 Կը զօգեն միշտ սըրտեր պանդուխտ:

Քերթուածն իմ այս դուռն քաղցիր
 Սըրտիս լեցուն առուներէն.
 Վարդ չեն անոնք՝ վէրք են, գիտցիր,
 Թող, սիրելիս, տանիմ նորէն:

Հ. ՎԱՀԱՆ ՅՈՂԱՎԱՆԵՍԵԱՆ

Կ Ը Լ ՈՒ Ե Պ Ա Շ Ն Ա Վ Ն

Կը լռէ դաշնակն... երգին խազերը յետին
 Կը մարին...

Բայց մեր հոգւոյն մէջ տակաւին
 Կ'երկարին,

Ալիքները կախարդական՝
 Թըթուներուն անսահման:

Կը վերանանք, կը վերանանք հմայուած
 Այս նիւթական աշխարհին
 Ուրտներէն ալ անդին

Ձըփորձըւած հաճոյքներու գրկին մէջ
 Մեր հոգիներն կ'օրօրուին:

Ու երազներ երազներու կը յաջորդեն
 Ինչպէս ալիքն ովկէանին:

Յիշատակներ մանկական...

Ուրախութեամբ առլըցուն,
 Եւ կամ տխուր՝ արցունքներով շաղախուած
 Կերք մը սիրոյ, փափաք մը վառ,

Ու մերթ տրտունջ մը մեւամաղձ
 Կ'արբեցընէ անուշ բոյրի մը նման

Շղարշային և անգայտ:

Կ'ուզենք լսել, կ'ուզենք զգալ տակաւին

Կուզենք լսել ու բարձրանալ.

Կը լռէ դաշնակն... երգին խազերը յետին
 Կը մարին:

Երգէ երգէ,
 Երգը սիրոյ ժպիտ մ'է
 Որ կ'իջնէ
 Գարնանային զերդ ճառագայթ մը տաքուկ
 Աստուածութեան խորանէն:

Երգէ երգէ,
 Երգը աղօթք մ'է անսլաւառում
 Նրազին թոյրովը օծուն
 Թուշին շեշտովը թրթուուն
 Նովին, աստղին, սիւքին հեւքովը լեցուն:

Երգէ երգէ,
 Երգն համբոյրն է գըթութեան
 Որ թաւշային շրթներով
 Կու գայ հպիլ հոգիներուն վիրաւոր
 Յարութեան յոյսը տալու:

Երգէ երգէ
 Երգը ցօղն է ըսփոփանքին որ կ'իջնէ
 Գերաշխարհէն անծանօթ
 Անոնց որ, ո՛հ, չըտեսան
 Քաղցր առաւօտ մը գարնան:

Պ. Վ. ՊՋՏԻԿԵԱՆ